

(อม.๔๙)

คำพิพากษาชั้นวินิจฉัยอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๒๐/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. ๔/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้อง
นายศักดิ์ดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน

ผู้ร้องอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๑๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินและหนี้สินนั้น กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑ และวาระที่ ๒ ให้เพิกถอนสิทธิสมัครรับเลือกตั้งของผู้ถูกกล่าวหา กับลงโทษเฉพาะ

กรณีเข้ารับตำแหน่งและกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑, ๑๑๔, ๑๖๗, ๑๘๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ และขอให้แนบโทษผู้ถูกกล่าวหา ต่อจากโทษในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ผู้ร้องขอให้แนบโทษต่อ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้ว พิจารณาว่า นายศักดาพินิจ ณรงค์ชาติโสภณ หรือวชิรศักดิ์ หงษ์ชนินทร์รัฐ ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริง ที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใด ในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง กับมีความผิดตามมาตรา ๑๑๙ ฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ กรณีพ้นจากตำแหน่งที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ องค์คณะผู้พิพากษาเสียงข้างมากเห็นควรลงโทษจำคุก ๒ เดือน ผู้ถูกกล่าวหาต้องชัง ระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว จึงให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้แนบโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์พิเคราะห์อุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ คำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง และพยานหลักฐานตามทางไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ที่ปรึกษานายกองการบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ และพ้นจากตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมเป็นวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ และพ้นจากตำแหน่งด้วยการลาออกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๑ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๗ กรณีเข้ารับตำแหน่ง

วาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ และกรณีพ้นจากตำแหน่งวาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยไม่ระบุหนี้จำนองห้องชุดเลขที่ ๗๙/๒๔๘ และ ๗๙/๔๕๔ ชั้นที่ ๑๙ และ ๒๘ อาคารชุด “ปทุมวันรีสอร์ท” ตำบลพญาไท (ประแจจีน) อำเภอพญาไท (ดุสิต) กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อบริษัท บริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในรายการหนี้สินตามเอกสารหมายเลข ร.๙ ร.๑๐ ร.๑๑ และ ร.๒๙ ตามลำดับ สำหรับคดีที่ผู้ร้องมีคำขอให้นับโทษย้อนนั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุก ผู้ถูกกล่าวหา ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบกลาง

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการแรกว่า คดีของผู้ร้องในความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ ขาดอายุความทางอาญาตามคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ โดยผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ขอให้ศาลวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิดฐานจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้อง ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ และขอศาลออกหมายจับ ผู้ถูกกล่าวหาในวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความในวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี หรือระหว่างการพิจารณาของศาล ซึ่งตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ บัญญัติมิให้ับระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีในระหว่างถูกดำเนินคดีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ การที่ศาลออกหมายจับย่อมเป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงจนกว่าจะจับตัวผู้ถูกกล่าวหาและนำตัวมาส่งศาลได้ เมื่อผู้ร้องนำตัวผู้ถูกกล่าวหารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ คดีจึงไม่ขาดอายุความ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องยังไม่ระงับไป เพราะเหตุขาดอายุความดังที่ศาลวินิจฉัยไว้ การที่ศาลนับอายุความเรื่อยมา จนกระทั่งได้ตัวผู้ถูกกล่าวหา มาส่งศาล ถือเป็นการวินิจฉัยขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๗๔/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า

ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย วาระที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ โดยไม่แสดงรายการหนี้จำนองห้องชุด ๒ ห้อง จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันกระทำความผิด คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ภายหลังวันที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มิได้ยกเลิกการกระทำความผิด ทั้งยังคงกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการกระทำความผิดตามคำร้องไว้ในมาตรา ๑๖๗ ซึ่งมีระวางโทษเท่ากับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ ดังนี้ โทษทางอาญาตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังจึงไม่แตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ มิได้บัญญัติอายุความไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยอายุความมาใช้แก่ความผิดในคดีนี้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ... (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี...” คดีนี้มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน อายุความจึงมีกำหนดเวลาห้าปีนับแต่วันกระทำความผิด ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยการตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๒ ก่อนครบกำหนดอายุความ แต่ในวันดังกล่าวผู้ร้องไม่ได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามายังศาล แม้ศาลออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๒ อันเป็นวันก่อนครบกำหนดอายุความคดีนี้ซึ่งถือว่าผู้ถูกกล่าวหาหลบหนีไปในระหว่างถูกดำเนินคดี แต่มาตรา ๗๔/๑ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่แก้ไขเมื่อปี ๒๕๕๔ เป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด และเป็นบทบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๖ การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการดำเนินคดีในกรณีที่นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา

หรือข้าราชการการเมืองอื่นถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริต โดยไม่รวมถึงการดำเนินคดีกรณียื่นบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินซึ่งอยู่ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๓ การตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริต กรณีจึงไม่อาจนำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับแก่คดีนี้ได้ เมื่อไม่นำมาตรา ๗๔/๑ มาใช้บังคับ อายุความในคดีนี้จึงไม่สะดุดหยุดลงตามบทบัญญัติดังกล่าว

ส่วนที่ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องแล้วอายุความย่อมสะดุดหยุดลงตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗ ด้วยนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการนับอายุความทางอาญาแต่มีความแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา โดยมีผลให้อายุความสะดุดหยุดลง ระยะเวลาการบังคับโทษจึงขยายออกไปซึ่งไม่เป็นคุณแก่ผู้ถูกกล่าวหา อีกทั้งปัญหาเรื่องอายุความแม้มิใช่การกำหนดองค์ประกอบของการกระทำอันเป็นความผิด แต่ก็ เป็นบทบัญญัติ เกี่ยวด้วยกำหนดเวลาให้บุคคลต้องรับโทษหรือไม่ต้องรับโทษในทางอาญา เมื่อพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับบัญญัติขึ้นและมีผลใช้บังคับภายหลังวันกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับย้อนหลังแก่คดีที่มีการกระทำความผิดก่อนบทกฎหมายใช้บังคับได้ แม้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาเนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาศาลตามนัดโดยไม่มีเหตุแก้ตัวอันควร แต่คดีนี้ ผู้ร้องได้ตัวผู้ถูกกล่าวหามาศาลในวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ เกินกำหนด ๕ ปีแล้ว จึงเป็นอันขาดอายุความทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๔) สิทธินำคดีอาญา มาฟ้องของผู้ร้องย่อมระงับไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองนั้นไม่อาจแยกออกจากการวินิจฉัย ความรับผิดชอบทางอาญาได้ เมื่อการกระทำตามคำร้องในข้อหานี้เป็นอันขาดอายุความทางอาญาไปแล้ว จึงไม่อาจนำมาตรการบังคับทางการเมืองมาใช้บังคับแก่ผู้ถูกกล่าวหาได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องประการสุดท้ายว่า การที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ เดือน แต่ผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ให้หมายปล่อยในคดีนี้ และยกคำขอให้รับโทษผู้ถูกกล่าวหาต่อขอด้วยกฎหมายหรือไม่ ผู้ร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้ศาลรับโทษต่อจากคดีอื่น ผู้ถูกกล่าวหา มารายงานตัวต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหายื่นคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราว และยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ผู้ถูกกล่าวหายื่นคำร้องขอออกนอกราชอาณาจักร ด้วยเหตุผลส่วนตัวและศาลอนุญาต ย่อมเห็นได้ชัดว่า ในระหว่างพิจารณา ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องขังระหว่างไต่สวนแต่ประการใด อีกทั้งการที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องโทษจำคุกคดีถึงที่สุด ในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดที่ ๑๔/๒๕๖๓ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ มิใช่คดีเดียวกันกับคดีนี้ จึงรับฟังว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีนี้มาก่อน ย่อมมีเหตุให้ศาลสามารถรับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากคดีอื่นได้ การที่ศาลวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาต้องขังระหว่างไต่สวนเป็นระยะเวลาพอแก่โทษแล้ว ย่อมเป็นการวินิจฉัยที่ขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวน ไม่มีเหตุให้ยกคำขอให้รับโทษต่อของผู้ร้อง หากศาลไม่รับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๓๗/๒๕๖๒ ของศาลฎีกา ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงแต่ไม่ต้องรับโทษทางอาญานั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาคดีนี้ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๘ ปี ตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาคดีนี้ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใช้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้โดยเฉพาะ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยโทษมาใช้แก่ความผิดคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ และโดยมาตรา ๒๒ วรรคแรก บัญญัติว่า “โทษจำคุก ให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” ดังนั้น การที่ผู้ถูกกล่าวหา มาแสดงตนต่อศาลในระหว่าง

การพิจารณาคดี ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในอำนาจของศาลในคดีนี้ ต่อมาเมื่อผู้ถูกกล่าวหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาศาลฎีกาตามสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ อท.(ผ) ๒๑/๒๕๕๙ ของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง จึงเป็นเหตุให้คำสั่งศาลที่อนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาชั่วคราวสิ้นสุดผลโดยปริยาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้โดยไม่ได้กำหนดให้นับแต่วันสิ้นสุดการลงโทษจำคุกในคดีดังกล่าว ดังนั้น ถือได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถูกคุมขังอยู่ในคดีนี้ก่อนศาลพิพากษา เมื่อศาลลงโทษจำคุกผู้ถูกกล่าวหาเป็นเวลา ๒ เดือน จึงต้องหักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรคแรก เมื่อนับระยะเวลาตั้งแต่ออกหมายขังระหว่างไต่สวนผู้ถูกกล่าวหาไว้ในคดีนี้ถึงวันที่ศาลมีคำพิพากษาคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า ๒ เดือน จึงไม่มีวันต้องโทษจำคุกที่ศาลจะต้องมีคำสั่งให้นับโทษต่อตามคำร้องของผู้ร้องอีก อุทธรณ์ของผู้ร้องในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ส่วนที่ผู้ถูกกล่าวหาแก้อุทธรณ์ของผู้ร้องโดยตั้งประเด็นอ้างเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายโต้แย้งคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อใช้เป็นข้ออ้างว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาขาดเจตนากระทำความผิด และขอให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกายกคำร้องของผู้ร้องนั้นเห็นว่า คำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ถูกกล่าวหาต้องทำเป็นอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาดังกล่าวจะทำไมในคำแก้อุทธรณ์หาได้ไม่ องค์กรคณะวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัย คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบแล้ว องค์กรคณะวินิจฉัยอุทธรณ์เห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน.

นายเสรี เพศประเสริฐ

นางนุจรินทร์ จันทพรายศรี

นายวงศ์พร จิระภาค

นายลาซิต ไชยอนงค์

นายอธิคม อินทุภูติ

นายยงยุทธ แสงรุ่งเรือง

นายสวัสดิ์ สุวัฒนานันท์

นายจักร์ชัย เยพิทักษ์

นายแรงรณ บริพันธ์พนพิสุทธิ์